

POSTANOWIENIE

14 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 14 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa K.B.
przeciwko M. spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 24 stycznia 2022 r., I ACa 78/18,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M. spółki akcyjnej w W. na rzecz K.B. 5400 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 23 listopada 2017 r. i uwzględnił w przeważającej części powództwo o ustalenie i zapłatę w związku z zawarciem umowy kredytu hipotecznego waloryzowanego kursem franka szwajcarskiego.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył pozwany bank. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania bank powołał się na jej oczywistą zasadność, której upatrywał w naruszeniu art. 189 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że powodowi przysługiwał interes prawny w ustaleniu nieważności umowy, podczas gdy umowa ta uległa rozwiązaniu wskutek wypowiedzenia.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł m.in. o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zwrot kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi, wymaga wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skargi kasacyjnej nie sposób uznać za oczywiście uzasadnioną. Można zgodzić się, że niezależnie, czy umowa kredytowa była nieważna, czy też wywołała skutki prawne a następnie została skutecznie wypowiedziana, stosunek prawny wynikający z umowy obecnie nie istnieje. Nie oznacza to jednak, że nie mogą

powstać inne różnice dla stron między przypadkiem nieważności i wypowiedzenia umowy, a w szczególności różnice odnoszące się do sposobu rozliczenia wypowiedzianej lub nieważnej umowy. Sprawia to, że przynajmniej *prima facie* nie sposób uznać, aby stanowisko Sądu Apelacyjnego co do istnienia po stronie powoda interesu prawnego w ustaleniu nieważności umowy mogło zostać uznane za oczywiście bezzasadne.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 oraz art. 398⁹ § 2).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[a!]

P.P.

